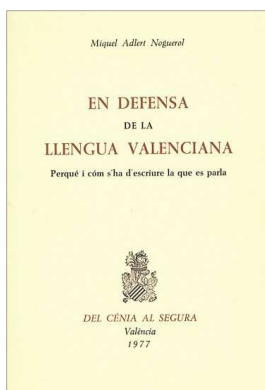

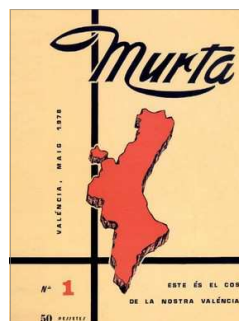
Associacions col·laboradores

En defensa de la llengua valenciana, 1977

Notes sobre els furs de València, 1980

Revista Murta, nº 1. Maig, 1978

Tots els dies 9

12 d'octubre de 2016
(Torre i Coves de Paterna)

Miquel Adlert Noguero
(Paterna, 1911 – València, 1988)

Convencio Valencianista
cvalencianista@gmail.com

MIQUEL ADLERT NOGUEROL

(Paterna, 1911 – Valencia, 1988)

Miquel Adlert naix en Paterna el 3 de març de 1911 en el si d'una família benestant que goja d'una certa posició social, lo que possibilitarà que pugui realitzar estudis, llicenciant-se en Dret en l'Universitat de València i eixercint la carrera judicial. Però, més allà de la seua professió (que no obstant influeix decisivament en el seu pensament), si per alguna cosa ha transcendit la seua figura es pels seus escrits periodístics, pels seus assajos –especialment els de caràcter jurídic i històric–, per les seues narracions i sobre tot per la seua labor lingüística i editora. El profund convenciment religiós cristià i la seua militància en el nacionalisme valencià són dos facetes que descollen de la seua personalitat i que marcaran les seues actuacions cíviques i polítiques.

En 1934 entra en Acció Nacionalista Valenciana (ANV), partit democrata cristià i nacionalista que havia seguit fundat en 1933 i en el que també militaren Nicolau Primitiu, Xavier Casp, Josep Sanç Moya, Josep Vila Cabanes i Ricart Sanmartín Bagues... En eixe mateix partit formarà ja part de la directiva i ocuparà el càrrec de conseller de Cultura a l'hora que, baix el pseudònim "Donyet", comença a escriure en *Acció*, òrgan de la formació política (ad ell se li deu l'editorial de l'últim número, el 112, publicat el 18 de juliol de 1936). Acabada la Guerra Civil s'integrà en Lo Rat Penat i formà part de la seua directiva, de la que fou expulsat per "separatista". Junt a antics companys de la desapareguda ANV intentà reconstruir-la, sense èxit, puix, a pesar del nou caràcter cultural que li volge donar, li fou prohibit en 1940 per ordre governativa, degut a la seua reconeguda militància.

Davant d'esta situació, l'inquietut i activisme del nostre intel·lectual el faran mamprendre uns altres camins, com ara el d'editor, i així, junt a Xavier Casp, fundarà el grup i l'editorial Torre. El grup estava format per antics membres de ANV i escriptors de la generació de preguerra (C. Salvador, E. Beüt, J. Giner, M. Thous, E. Soler i Godes, E. Valor, Sanchis Guarner...); en l'editorial publicaran en valencià i donaran a conèixer a la major part d'escriptors citats i els de postguerra.

Adlert es un home d'una gran i forta personalitat, per això prouet chocà en Fuster; uns enfrontaments dialectics que s'allargarien des de 1956 a 1962, any en que trenca en el "català" de Sueca a rant de la publicació del que ha vengut a ser el catecisme del pancatalanisme, l'opuscul *Nosaltres els valencians*.

El viratge d'Adlert, llevant-se el llastre del catalanisme, en el qual afirma que havia participat innocentment, es fa evident ja en els 60 i se reafirma i es ratifica en la publicació de la seua obra *En defensa de la llengua valenciana. Perquè i com s'ha d'escriure la que es parla*; tot un referent que arriba just en el moment en que més agressions de caràcter cultural i lingüístic, orquestades des del ca-

tanisme, estava sofrint València. Esta obra de denúncia del pancatalanisme i d'autoafirmació valenciana serà un referent, i en ella l'autor brindarà una sèrie d'orientacions a nivell lingüístic, cultural i identitari que donaran solidesa al renaixent moviment valencianista.

Miquel Adlert serà també clau en un altre projecte que s'inicià en maig de 1978: l'edició de la revista *Murta*, una publicació de caràcter mensual en la que, a més d'en diferents i alligadorats articles, obsequià i orientà als lectors en una secció dedicada a la llengua, "El raonament de la llengua valenciana", en el qual raonadament mostrava quins termes eren valencians i quins no, lo qual fou possible gràcies a que obligue aquell "Del meu vocabulari inedit" i el seu "Calaix de paraules". Fou element clau, en la Secció de Llengua i Lliteratura de la llavors Academia de Cultura Valenciana, per a l'elaboració de la normativa ortogràfica que més tard es coneixera com a Normes d'El Puig. En l'any 1982 els seus articles publicats en el "Especial Cultural Dominical" del diari *Levante*, junt als d'uns altres intel·lectuals com Mossèn Alminyana, Ferrando Badia, Primo Yúfera, Gil Barberà, San Valero Aparisi, etc., eren esperats ansiosament pels lectors i especialment pels valencianistes. També en est any firmà el manifest que un important i notori grup d'intel·lectuals valencians presentaren al president del Govern, Leopold Calvo-Sotelo, protestant pels atacs i pel retard que sofria València per a obtenir l'Estatut d'Autonomia.

La relació en Lo Rat Penat sempre fou tensa i inclús, en alguns casos, beligerant, puix considerava que la societat ratpenatista era massa immobilitista i conservadora, i ancorada lingüísticament en supòsits catalanistes. A pesar de tot, segurament sempre la tingué en estima. En febrer de 1987 acceptà un multitudinari homenatge que li dedicà esta societat, a la que llegà la seua nodrida biblioteca, la qual, que nos conste, els albacees mai feren arribar completa a l'entitat.

Son obres seues: *Del periodisme meu* (un recull d'articles publicats entre 1935 i 1983); les novel·les *I la pau* (1953 i 1983), *El salze a la sendera* (1953) i *El dia torna* (1956 i 1981); els compendis de narracions *Cor al nu* (1956) i *Ventijol* (1956); les reflexions en *Semblança del mes* (1986); el recull de pensaments *De la meua catumba* (1984); les obres jurídiques *El Compromís de Casp, qüestió jurídica* (1984), *L'esperit jurídic del rei Don Jaume* (1980), *Notes sobre els Furs de València* (1980), *Sobre dos temes jurídics* (1982); els assajos *Sant Jordi i València* (1986), *València, Arago i Catalunya* (1986) i *De juriste a Cartoix: Bonifaci Ferrer* (1987), i per supòsit la ja citada *En defensa de la llengua valenciana. Perquè i com s'ha d'escriure la que es parla* (1977).

Miquel Adlert morí en València el 12 d'octubre de 1988. Les seues despulles descansen en el cementiri del seu poble natal.

J.M.M